

lignerne for 2004 drøfte den konkrete situation i 2003 med amterne.

Spm. nr. S 1770

Til integrationsministeren (31/1 03) af:

Morten Østergaard (RV):

»Vil ministeren redegøre for retsstillingen for en dansk statsborger i en alder af 28 år, der er gift med en vietnamesisk pige under 24 år og ønsker ægtefællesammenføring, herunder hvorvidt han vil være bedre stillet i forhold til at opnå ægtefællesammenføring ved f.eks. at tage ophold og arbejde i Irland og derefter udnytte sine rettigheder som EU-borger til at blive sammenført med sin vietnamesiske ægtefælle, end ved at forblive bosat og arbejdende i Danmark, og hvorvidt han for at kunne bo i Danmark med sin ægtefælle, ville være nødt til at skifte statsborgerskab til et andet EU-land, tage ophold og arbejde i Danmark, og herefter hævde sin rettigheder som EU-borger i Danmark for at få sit ønske opfyldt, samt desuden redegøre for, hvorvidt en tilsvarende 28 årig statsborger fra et andet EU-land kunne tage ophold og arbejde i Danmark, og med hjemmel i EU-lovgivningen opnå ægtefællesammenføring med en vietnamesisk pige under 24 år i Danmark?«

Begrundelse

Det virker paradoksalt, at en dansk statsborger er ringere stillet i sit eget land end andre EU-borgere og derfor i den her skitserede situation faktisk opnå en mere fordelagtig retsstilling i forhold til den ønskede ægtefællesammenføring ved at tage ophold og arbejde i et andet EU-land, hvor hans rettigheder som EU-borger ville muliggøre det helt naturlige ønske om at leve sammen med sin ægtefælle. Det virker også paradoksalt, at hans retsstilling i forhold til at få mulighed for at bo i hans hjemland Danmark med sin ægtefælle ville forbedres afgørende, dersom han skiftede statsborgerskab til et andet EU-land.

Svar (19/2 03)

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

En dansk statsborger, der som arbejdstager er bosiddende i et andet EU-land – f.eks. Irland – vil være omfattet af EU-rettens regler om arbejdskraftens fri bevægelighed og vil kunne påberåbe sig disse regler ved ægtefællesammenføring i det pågældende land.

Tilsvarende vil en arbejdstager fra et andet EU-land, der er bosiddende i Danmark, kunne påberåbe sig EU-rettens regler om arbejdskraftens fri bevægelighed ved ægtefællesammenføring her i landet.

De EU-retlige regler om fri bevægelighed, etablering og udveksling af tjenesteydelser m.v. finder ikke anvendelse på rent interne forhold. Det betyder, at ægtefæller til personer med dansk indfødsret som udgangspunkt ikke kan opnå opholdstilladelse i Danmark i medfør af EU-rettens regler om ægtefællesammenføring.

Det følger dog af EF-domstolens praksis, at en EU-borger ikke i alle tilfælde er afskåret fra at påberåbe sig at være omfattet af EU-reglerne i sit eget land, hvis den pågældende har gjort brug af retten til fri bevægelighed, jf. EF-domstolens dom i sag C-370/90, Singh, Saml. 1992 I-4265.

Singh-dommen vedrørte et tilfælde, hvor ægteparret Singh havde været beskæftiget i Tyskland som arbejdstagere og derefter rejste tilbage til Storbritannien for at drive selvstændig virksomhed. Fru Singh var britisk statsborger, og hr. Singh var indisk statsborger. Storbritannien indtog hr. Singhs opholdstilladelse, men EF-domstolen fastslog, at fru Singh som statsborger i en medlemsstat havde ret til at lade sig ledsage af sin ægtefælle, da hun vendte tilbage til sit hjemland for at udøve selvstændig virksomhed efter at have været beskæftiget som arbejdstager i en anden medlemsstat.

Domstolen lagde vægt på, at en statsborger i en medlemsstat kunne opgive at gøre brug af retten til fri bevægelighed, hvis statsborgeren ikke havde ret til at tage sin ægtefælle og børn med tilbage til sit hjemland på samme vilkår som dem, sådanne personer har krav på i en anden medlemsstat.

Det følger således af dommen, at en dansk statsborger, der har arbejdet i en anden medlemsstat som udgangspunkt vil have ret til efter EU-rettens regler at medtage sin ægtefælle, hvis han eller hun vender tilbage til Danmark for at arbejde eller drive selvstændig virksomhed. De betingelser for ægtefællesammenføring (f.eks.